

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 75 • nummer 4 • april 2020

INHOUD

<i>Vol genade, vol erbarmen (gedicht)</i>	<i>73</i>
<i>De laatste woorden van de Heere Jezus (28)</i>	<i>74</i>
<i>Het probleem van het onverhoorde gebed (5)</i>	<i>77</i>
<i>De poorten van Jeruzalem in Nehemia 3 (3)</i>	<i>80</i>
<i>De twee opstandingen (1)</i>	<i>83</i>
<i>Muren bouwen voor ons huis (3)</i>	<i>86</i>
<i>Hoe een Russische edelman Christus vond</i>	<i>90</i>
<i>Eensgezindheid</i>	<i>93</i>
<i>Bloed en ziel</i>	<i>95</i>
<i>De angst voor corona</i>	<i>97</i>
<i>Een opmerkelijk verschil</i>	<i>100</i>

Echt waar!

Een aansporing je Bijbel te lezen

door: Peter & Alexandra P. König

Bestelcode: 5467

Aantal pagina's: 128

Prijs: € 10,95

Vooraankondiging

Twentse Ontmoetingsdag

Graag willen we alle belangstellenden opnieuw uitnodigen voor een Bijbel-ontmoetingsdag in Almelo.

Thema: **Het huisgezin van Bethanië**

Ontmoetingsplek: Kerkgebouw 'De Bron' (Adriaen Brouwerstr. 2 in Almelo)

Datum: Zaterdag 13 juni 2020 van 10.00 tot ong. 15.15 uur

De deelname is gratis. Graag brood meenemen, voor koffie & frisdrank wordt gezorgd. Er zal voor de onkosten een collecte worden gehouden. Er is een apart kinderprogramma (ong. 5-12 jaar) en er is de hele dag gelegenheid voor ouders in een apart zaaltje voor de allerkleinsten te zorgen.

Voor inlichtingen: e-mail: weg.twente@solcon.nl of bel 0546-750243 (Richard & Marjan Grotenhuis) of 0546-627070 (Peter & Willemien Beltman).

We willen graag helpen evt. onderdak te zoeken voor belangstellenden die één of twee nachten willen blijven.

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lektuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Tel. 0543 - 47 88 43; fax 47 88 42

E-mail: info@uhwdw.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

Vol genade, vol erbarmen

Vol genade, vol erbarmen
bent U, dierb're, trouwe Heer'!
U neemt zondaars in Uw armen
en verloor'nen zoekt U weer.
Kan de wereld blijdschap geven?
Vrede, leven? Nee, o nee!
Vrede, vreugde, eeuwig leven
vinden wij bij U alleen.

Heer', nooit kan Uw liefde falen;
U verliet Uw Vaders troon,
om van 't dwaalspoor af te halen
de verloren, dode zoon.
En zou U, Die eens Uw leven
in de vreselijkste dood
ook voor mij hebt prijsgegeven,
mij verlaten in de nood?

Nee, mijn Heiland! U blijft liefde!
Zelfs als ik U kil verliet
of 'k Uw liefde-hart diep griefde:
U verlaat Uw vrienden niet!
Vol van liefde, vol erbarmen
zorgt U dag en nacht voor mij;
spoedig rust ik in Uw armen,
eeuwig zalig, eeuwig vrij.

naar de Franse dichter Trébollier

De laatste woorden van de Heere Jezus (28)

Een beschouwing bij Johannes 13 – 17

Johannes 17

Christus verheerlijkt in de heiligen (Joh. 17:6-21).

Het eerste en heel speciale verlangen van Christus' hart is om te zorgen voor de verheerlijking van de Vader. Dat is het grote thema in het eerste gedeelte van het gebed. De tweede hartenwens van Christus is dat Hijzelf in Zijn heiligen verheerlijkt zal worden, zodat Hij zeggen kan: 'Ik ben in hen verheerlijkt' (vs. 10). Blijkbaar ligt deze wens ten grondslag aan dit nieuwe gedeelte van het gebed.

De Heere had op Zijn weg op aarde de Vader in de hemel verheerlijkt. Nu, omdat Hij Zijn plaats in de hemel inneemt, wil Hij dat Zijn discipelen Hem op hun weg op aarde verheerlijken. Om deze wens te realiseren plaatst Hij Zijn discipelen op een gezegende manier in het spoor dat Hij voor de Vader gelopen heeft.

Vers 6-8. In de inleidende verzen van dit deel van het gebed beschrijft de Heere hen voor wie Hij bidt en laat Hij de kenmerken zien waarom ze Hem zo dierbaar zijn en aanleiding geven om voor hen te bidden.

In de eerste plaats vormen ze **een gemeenschap van mensen** die uit de wereld uitgekozen zijn en door de Vader aan Christus gegeven zijn en daarom worden ze als een gave van God geliefd.

In de tweede plaats zijn ze een gemeenschap van mensen **aan wie de Heere de Naam van de Vader geopenbaard heeft**. In de Bijbel betekent een naam alles wat een persoon is. Toen Mozes door God naar Israël gezonden werd, zei hij: 'Ze zullen vragen: Wat is Zijn Naam?'

(Ex. 3:13). Dat wil zoveel zeggen als: ‘Als ik hun Uw Naam zeg, dan zullen ze weten Wie U bent’. Zo is de openbaring van de Naam van de Vader de verklaring van alles wat de Vader is.

In de derde plaats had de Heere niet alleen de Vader verkondigd, maar Hij had aan Zijn discipelen ook de ‘woorden’ gegeven die de Vader Hem gegeven had. Hij deelde de mededelingen die Hij van de Vader ontvangen had, met hen, zodat ze niet alleen ervaren Wie de Vader in al Zijn liefde en heiligheid is, maar door de ‘woorden’ ook de gedachten van de Vader leren kennen. Wanneer het ‘woord’ openbaart Wie Hij is, openbaren de ‘woorden’ Zijn gezindheid en Zijn gedachten.

Verder zijn ze een gemeenschap die door genade op deze openbaringen geantwoord had en zo kan de Heere van hen zeggen: ‘Zij hebben Uw woord bewaard. Nu hebben zij erkend dat alles wat U Mij gegeven hebt, van U is. Want de woorden die U Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven en zij hebben ze aangenomen en waarlijk erkend dat Ik van U uitgegaan ben, en zij hebben geloofd dat U Mij gezonden hebt’.

Vers 9-11. Nadat de Heere op deze wijze heeft aangeduid voor wie Hij bidt, geeft Hij op gezegende wijze aan waarom Hij voor hen bidt. Doordat Hij altijd aan de Vader denkt, noemt de Heere als eerste reden om voor hen te bidden: ‘Zij zijn de Uwen’. De Heere heeft al gezegd: ‘Zij waren de Uwen en U hebt ze Mij gegeven’, maar Hij kan nog steeds zeggen: ‘Zij zijn de Uwen’. Ze hielden niet op van de Vader te zijn omdat de Vader hen aan Zijn Zoon gaf, want de Heere voegt eraan toe: ‘Al het Mijne is het Uwe en het Uwe het Mijne’. Deze dubbele uitspraak is van grote betekenis, want zoals Luther gezegd zou hebben: ‘Ieder zou terecht tot God kunnen zeggen: ‘En alles wat van mij is, is van U’. Maar geen schepsel zou verder kunnen gaan en zeggen: ‘En alles wat van U is, is van mij’. Dat is een woord voor Christus alleen’.

Dan voegt de Heere er als tweede belangrijke reden voor Zijn gebed voor de discipelen aan toe: 'Ik ben in hen verheerlijkt'. **Wij zijn in deze wereld achtergelaten om Hem te vertegenwoordigen**, Die naar de hemel gegaan is, en zodanig als Christus in Zijn volk gezien wordt, wordt Hij voor de wereld verheerlijkt.

Trouwens, er is nog een reden voor het gebed van de Heere. Christus is niet meer in de wereld om de Zijnen zoals tot dusver door Zijn aanwezigheid te beschermen. Hij zal naar de Vader gaan, terwijl de Zijnen achterblijven in een boze en Christus hatende wereld. Hoezeer hebben ze daarom het gebed van de Heere voor hen nodig.

Vers 11. In de tweede helft van vers 11 horen we meer over de redenen voor het gebed van de Heere. We horen nu bepaalde verzoeken die de Heere tot de Vader richt. Deze verzoeken zijn viervoudig. Ten eerste vraagt Hij of Zijn discipelen in heiligheid bewaard mogen worden, ten tweede of ze één mogen zijn, ten derde of ze voor het kwaad bewaard mogen worden en ten slotte of ze geheiligd mogen worden. Wij zien

**De Heere bidt voor de
Zijnen, omdat ze Hem
dierbaar zijn!**

dadelijk in hoe noodzakelijk deze verzoeken zijn, want als Christus in de Zijnen verheerlijkt moet worden, hoe nodig is het dan dat ze van nature heilig en van harte eensgezind zijn en afgezonderd worden van het kwaad en geheiligd zijn, opdat de Heere hen kan gebruiken.

Het eerste verzoek is of de discipelen in overeenstemming met de Naam van de Heilige Vader bewaard mogen worden. Dat houdt onze bewaring in de heiligheid in, die Zijn natuur vereist. Petrus kan in zijn Brief aan dit verzoek gedacht hebben wanneer hij diegenen die de Vader aanroepen, vermaant om in alle wandel heilig te zijn (1 Petr. 1:15).

De tweede wens van de Heere wordt tot uitdrukking gebracht in de woorden: ‘Opdat zij één zijn, zoals Wij’. Het is belangrijk eraan te denken dat de heiligheid voor het ‘één-zijn’ komt, want er bestaat het gevaar de eenheid ten koste van de heiligheid te zoeken. Dit is de eerste van de drie ‘eenheden’ waarnaar de Heere in het verloop van het gebed verwijst. Het is in de eerste plaats de eenheid van de apostelen. De Heere vraagt dat ze ‘één’ mogen zijn, ‘zoals Wij’. Dat is een eenheid die betrekking heeft op het doel, het denken en de bedoeling, zoals die tussen de Vader en de Zoon bestond.

(Wordt vervolgd).

Hamilton Smith

Het probleem van het onverhoorde gebed (5)

Nu krijgen we nog iets uit het Nieuwe Testament. In het Evangelie naar Lukas, hoofdstuk 8, vinden we iemand die door boze geesten, demonen, was bezeten en door de Heere Jezus wordt genezen. Maar daar gaat iets aan vooraf. In vers 28 zien we dat de onreine geest, toen hij de Heere Jezus zag, voor Hem neer viel en met luide stem zei: ‘Wat heb ik met U te doen, Jezus, Zoon van God de Allerhoogste? Ik bid U dat U mij niet pijnigt’. Dat was een gebed van de onreine geest. En de Heere Jezus verhoort het ook nog!

In de toekomst worden de duivel en zijn demonen gepijnigd in de poel van vuur. Maar de Heere Jezus doet het hier nog niet: ‘Want Hij had de onreine geest geboden van de mens uit te varen’ (vs. 29). Vervolgens, in vers 31, waar sprake is van een groot aantal boze geesten: ‘En zij baden Hem dat Hij hun niet gebieden zou in de afgrond te varen’. Straks zal de duivel in de afgrond worden geworpen. Maar deze demonen wilden dat liever nog niet. Daar was nu een kudde met veel zwijnen, die op de

berg weidden. ‘En zij baden Hem dat Hij hun wilde toestaan daarin te varen, en Hij stond het hun toe’. Merkwaardig!

In dit hoofdstuk staat nog een gebed dat verhoord wordt en dat geen goed gebed is. In vers 37 lezen we: ‘En de hele menigte van de streek der Gadarénen vroeg Hem van hen weg te gaan, want zij waren door grote vrees bevangen’. Dat is toch een vreselijk gebed, als je vraagt: ‘Wilt U alstublieft weggaan, Heere Jezus’. ‘Hij ging in het schip en keerde terug’. Hij ging weg!

Daarna lezen we over het gebed van de man die genezen werd, een gebed dat niet werd verhoord. En daar gaat het ons nu om. In vers 35 staat: ‘Zij liepen uit om te zien wat er gebeurd was; en zij kwamen tot Jezus en vonden de mens van wie de boze geesten uitgevaren waren, zitten aan de voeten van Jezus, gekleed en goed bij zijn verstand; en zij werden bevreesd’. In vers 38 vroeg hij iets aan de Heere: ‘De man van wie de boze geesten uitgevaren waren, bad Hem bij Hem te mogen blijven’. Nu vraag ik u: ‘Was dat een goed gebed of niet?’ Hij wilde graag bij de Heere Jezus zijn. ‘Heere Jezus, nu ben ik door U genezen, U bent mijn Weldoener, U bent de Zoon van God. Ik ben zo dankbaar, mag ik nu bij U blijven?’ Maar ‘Hij liet hem gaan en zei: Keer terug naar uw huis en vertel alles wat God u gedaan heeft. En hij ging heen en verkondigde door de hele stad alles wat Jezus hem gedaan had’ (vs. 38-39).

Het leek wel hard van de Heere Jezus om te zeggen dat hij niet bij Hem mocht blijven, maar naar de plaats moest gaan waar hij vandaan kwam, naar de streek van de Gadarénen. Daar had hij gewoond, daar moest hij aan de mensen vertellen dat hij genezen was. Hoewel dat misschien een teleurstelling voor die man is geweest, heeft hij het toch gedaan.

Altijd maar gehoorzaam zijn! Weet u wat het resultaat is geweest? Door de prediking van die man zijn heel veel mensen tot bekering gekomen. Dat blijkt uit vers 40: ‘En het gebeurde toen Jezus terugkeerde, dat de schare Hem opwachtte, want zij zagen allen naar Hem uit’. Daar zien

we de genade van God. De genezen man heeft daar gepredikt en toen de Heere Jezus na verloop van tijd terugkwam, stonden de mensen die eerst gezegd hadden: ‘Ga maar weg’, met open armen klaar om Hem te ontvangen. De Heere Jezus handelt met ieder verschillend, maar **deze man zal eenmaal zien welk een groot loon hij zal krijgen, omdat hij gehoorzaam is geweest**. De wegen van God zijn niet altijd te begrijpen, maar wij zullen ze later verstaan.

Tot nu toe hebben we drie gevallen gehad, die van Mozes, Elia en de bezetene. Vervolgens vinden we in Johannes 11 het verhaal van Martha, Maria en Lazarus. In vers 1 lezen we: ‘Er was een man ziek, Lazarus van Bethanië, uit het dorp van Maria en haar zuster Martha’. En in vers 3 staat: ‘De zusters dan zonden tot Hem de boodschap: Heere, zie, die U liefhebt, is ziek’. Ging de Heere Jezus ernaartoe om hem beter te maken? Nee, dat staat er niet. ‘Toen Jezus dit hoorde, zei Hij: Deze ziekte is niet tot de dood, maar tot heerlijkheid van God, opdat de Zoon van God er door verheerlijkt wordt. Jezus nu had Martha en haar zuster en Lazarus lief. Toen Hij dan hoorde dat hij ziek was, bleef Hij nog twee dagen in de plaats waar Hij was’.

Hij kwam niet! Hij verhoorde het gebed niet. Een ernstige zaak. Iemand ligt op sterven en de Heere Jezus doet daar niets aan. Hij is de Machtige. Hij had kunnen zeggen: ‘Ga naar huis, vanaf dit moment is hij beter’. Dat had de Heere Jezus verschillende keren gedaan. Hier niet. Waarom niet? Hij zegt: ‘Deze ziekte is niet tot de dood, maar tot heerlijkheid van God’. Ik weet niet hoe Martha en Maria daarover gedacht hebben, toen ze die boodschap kregen. De Heere Jezus heeft nog vier dagen gewacht: Hij bleef daar twee dagen en was twee dagen onderweg. In die tussentijd was Lazarus al gestorven en lag hij al vier dagen in het graf.

(Wordt vervolgd).

De poorten van Jeruzalem in Nehemia 3 (3)

De dichtgemetselde Gouden Poort (Golden Gate) van Jeruzalem
© pixabay

De Schaapspoort (2)

Betekenis van de Schaapspoort

Zoals reeds gezegd, tonen de poorten van Jeruzalem in Nehemia 3 de principes op basis waarvan in de stad Gods, de vergadering, gehandeld moet worden. De poorten hebben daarom een grote betekenis. De bewoners kunnen vrij in- en uitgaan, maar ook het kwaad zou kunnen binnendringen. Daarom moeten de poorten af te sluiten zijn, zodat de wereld met haar lust, valse leringen en praktijken niet ongemerkt binnen zou kunnen sluipen.

De naam van de Schaapspoort, die als eerste genoemd wordt, kan vanuit twee gezichtspunten bekeken worden. Het schaap heeft in Gods Woord immers twee verschillende en toch met elkaar verbonden betekenissen. Ten eerste wordt de Heere Jezus in Jesaja 53:7 met het schaap als offerdier vergeleken: 'Hij werd verdrukt, maar Hij deed Zijn mond niet open. Als een lam werd Hij ter slachting geleid; als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed Hij Zijn mond niet open'. Aan de hand van dit Schriftgedeelte verkondigde Filippus de kamerheer uit Ethiopië 'het evangelie van Jezus' (Hand. 8:32-35; verg. Joh. 1:29; 1 Petr. 1:19).

'De volgende dag zag Johannes Jezus tot zich komen en zei: Zie, het Lam van God, Dat de zonde van de wereld wegneemt' (Joh. 1:29).

De tweede betekenis legt de Heere Jezus in Johannes 10 uit. Daar stelt Hij Zichzelf in verschillende opzichten als de Deur¹ voor de schapen voor (vs. 2-14). Hier zijn de schapen mensen die in Hem als de door God gezonden Verlosser geloven. De betekenis van de deur is volgens Zijn eigen woorden: 'Ik ben de Deur; als iemand door Mij binnengaat, zal hij behouden worden' (Joh. 10:9a). Er is maar één Deur, maar één Weg tot God de Vader en dat is Christus, de Zoon van God (Joh. 14:6). Het is ook geen lange weg, maar slechts één stap, om door deze Deur der verlossing binnen te gaan: 'Geloof in de Heere Jezus Christus en u zult behouden worden' (Hand. 16:31). Geen werken en geen aansluiting bij een religieuze groepering kunnen de mens redden. Alleen Jezus Christus, Die aan het kruis voor zondaren gestorven is, is de toegang, de Deur tot eeuwige redding. Iedere andere weg voert naar het eeuwige verderf (zie Matth. 7:13).

Het is maar één
stap naar verlossing:
geloof in de Heere
Jezus Christus!

'U weet immers, dat u van uw onvruchtbare, door de vaderen overgeleverde wandel niet verlost bent door vergankelijke dingen, zilver of goud, maar door het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en onbevlekt Lam' (1 Petr. 1:18-19).

De deur voor de schapen heeft nog een andere betekenis. De schapen gaan erdoor in en uit en vinden weide (Joh. 10:9b). Iedere Christen heeft door de Heere Jezus en door de Heilige Geest de vrije toegang

¹ In Johannes 10 verwijst de Heere Jezus naar verschillende 'deuren':

1. over de deur der bevestiging, waardoorheen Hij als beloofde Messias de schaapskooi van Israël binnenging (vs. 1-2);
2. over de niet woordelijk genoemde deur van scheiding, waardoorheen Hij de gelovige Joden uit de schaapskooi van Israël naar buiten leidt (vs. 3);
3. over Zichzelf als de Deur tot redding voor alle mensen, niet alleen voor de Joden (vs. 9a);
4. over de ook niet letterlijk genoemde deur der vrijheid, waardoorheen de verlost in- en uitgaan en geestelijk voedsel ('weide') vinden (vs. 9b).

tot God, de Vader (Ef. 2:18; zie ook Hebr. 10:19). Deze ‘ingang’ is een van onze grootste voorrechten (verg. Jes. 26:1-2). Wij hebben echter ook de opdracht om ‘in de hele wereld heen te gaan’ en aan alle schepselen het Evangelie van de genade Gods te verkondigen (Mark. 16:15). Dit ‘uitgaan’ was de Israëlieten onbekend.

‘Om vrij te zijn heeft Christus ons vrijgemaakt; sta dan vast en laat u niet weer onder een slavenjuk brengen’ (Gal. 5:1).

Het door onze Heere genoemde ‘in- en uitgaan’ kenmerkt de Christelijke vrijheid. Die staat in tegenstelling tot de strengheid van de wet, de ‘scheidsmuur van de omheining’ (Ef. 2:14-15), waarvan iedereen die in de Heere Jezus gelooft, voor altijd bevrijd is. Maar de vrijheid waarin de goede Herder Zijn schapen geleid heeft, wordt van twee kanten bedreigd. Het ene is het ‘juk van slavernij’ van de wet en het wetticisme, het andere de verkeerde mening dat men zijn vlees gerust kan dienen en zondigen. Beide gevaren vinden we in de brief aan de Galaten (Gal. 5:1,13). **Als we echter de rijke geestelijke ‘weide’ van de goede Herder vinden, zullen we voor beide gevaren bewaard blijven.**

In de Schaapspoort zien we dus de grondregels van het Nieuwe Testament met het oog op degenen die tot de vergadering van God behoren. Maar hoe weinig is er van deze grondregels binnen het Christendom over gebleven! Het onderscheid tussen gelovig en ongelovig wordt nauwelijks nog gemaakt. **Daarom is het des te belangrijker dat allen die zich geroepen weten om de muur en de poorten van Jeruzalem te bouwen,** de Schaapspoort niet alleen opnieuw oprichten, maar die helemaal voltooiën, inclusief het slot. Alleen zij die echt bekeerd en gered zijn, mogen tot deze stad behoren. Maar diegenen die terecht daartoe behoren, moeten ook het Bijbelse in- en uitgaan kennen. Uiteindelijk moeten elke valse leer en elke valse praktijk die de schapen van de kudde bedreigen, buitengehouden worden en als ze toch binnengedrongen zijn, weggedaan worden. Dat kan in het extreemste geval ook de personen betreffen die er geen afstand van willen doen.

‘Want u, broeders, bent geroepen om vrij te zijn; gebruik echter de vrijheid niet als een aanleiding voor het vlees, maar dien elkaar door de liefde’ (Gal. 5:13).

Zoals we zagen, was dit onderscheidingsvermogen bij zo’n belangrijke persoon als de hogepriester Eljasib niet voorhanden. Geen wonder dus dat hij samen met zijn groep halfslachtig werk deed. Zij bouwden de Schaapspoort onvolledig, heiligden die (en het stuk muur dat erbij hoorde), maar slechts tot het punt waar de beide torens ‘Honderdtoren’ en ‘Hananeëltoren’ stonden, die in westelijke richting lagen. Van de bouw van dit gedeelte van de muur was echter geen sprake. Voor Eljasibs woonhuis bouwde bovendien iemand de muur op die al een ander gedeelte gebouwd had, namelijk Meremoth, de zoon van Uria (verg. vers 4,21). Eljasib, die tot de leiders onder de Joden behoorde, kan volgens Gods Woord in geen enkel opzicht als navolgenswaardig voorbeeld worden gezien. Hij had ook in geestelijk opzicht de deuren van de Schaapspoort niet afgesloten, om te voorkomen dat het kwaad kon binnendringen in zijn gezin (zie hoofdstuk 13:4,28). We zien hieraan: **we kunnen uiterlijk ijverig zijn voor het werk van de Heere en toch erin falen om het kwaad buiten te sluiten. De daarmee verbonden vermenging is ook tegenwoordig een gevaar. Daarvoor moeten we ons hoeden.**

(Wordt vervolgd).

Arend Remmers

De twee opstandingen (1)

Misschien schrikken sommigen van de titel van dit artikel. Ze zijn er altijd aan gewend geweest om dit onderwerp te bekijken aan de hand van de leerstukken en geloofsbelijdenissen van de Christenheid en de gedachte aan twee opstandingen is nooit bij hen opgekomen. Toch spreekt de Bijbel in de meest duidelijke bewoordingen over ‘de

opstanding ten leven' en 'de opstanding ten oordeel' (Joh. 5:29, twee opstandingen, onderscheiden in aard en karakter en zoals we nog zullen zien: ook in de tijd.

En dat niet alleen, we vinden in de Schrift ook dat er ten minste duizend jaar tussen de opstandingen ligt. Als mensen anders onderwijzen, als ze theologische systemen opbouwen en credo's en geloofsbelijdenissen opstellen die in tegenspraak zijn met het directe en stellige onderwijs van de heilige Schrift, dan zullen ze daar verantwoording over moeten afleggen tegenover hun Heere. En dat geldt ook voor iedereen die zich aan hun leiding toevertrouwt. Maar bedenk dat het onze heilige plicht is om alleen te luisteren *naar het gezag van het Woord van God* en ons in onvoorwaardelijke onderwerping te buigen voor dat heilige onderwijs. Laten we daarom met eerbied onderzoeken wat de Bijbel zegt over dit onderwerp. Moge de Geest van God ons leiden en onderrichten!

Johannes 5

We zullen eerst het gedeelte uit hoofdstuk 5 van het Johannes-evangelie citeren: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: wie Mijn woord hoort en gelooft Hem Die Mij gezonden heeft, die heeft [het] eeuwige le-

De Bijbel spreekt over twee opstandingen die heel verschillend zijn in aard, karakter en tijd.

ven en komt niet in het oordeel, maar is uit de dood overgegaan in het leven. Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: er komt een uur en het is er, dat de doden de stem van de Zoon van God zullen horen en die ze gehoord hebben, zullen leven. Want zoals de

Vader leven heeft in Zichzelf, zo heeft Hij ook de Zoon gegeven, leven te hebben in Zichzelf; en Hij heeft Hem ook macht gegeven om gericht te houden, omdat Hij [de] Mensenzoon is. Verwonder u hierover niet, want er komt een uur dat allen die in de graven zijn, Zijn stem

zullen horen en zullen uitgaan: zij die het goede hebben gedaan tot de opstanding ten leven, en zij die het kwade hebben bedreven tot de opstanding ten oordeel' (vs. 24-29).

Hier worden in niet mis te verstane bewoordingen *de twee opstandingen* vermeld. Toegegeven, in dit gedeelte zien we ze *niet* onderscheiden in de tijd, maar wel in karakter. Er is een opstanding tot het *leven* en een opstanding tot het *oordeel* en een groter onderscheid is niet mogelijk. Er is hier geen grond waarop we de theorie van een algemene opstanding zouden kunnen bouwen.

De opstanding van gelovigen zal van hetzelfde principe zijn en in hetzelfde karakter delen als de opstanding van onze Heere; het zal gaan om een opstanding van tussen de doden uit. Het zal een daad van Goddelijke kracht zijn, gebaseerd op de volbrachte verlossing, waardoor God zal ingrijpen ten behoeve van Zijn overleden heiligen en hen tussen de doden uit zal opwekken, terwijl de andere doden nog duizend jaar in hun graven zullen blijven (Openb. 20:5).

Markus 9

In Markus 9 vinden we een belangrijk gedeelte dat duidelijk licht werpt op dit onderwerp. De beginverzen bevatten het verslag van de verheerlijking op de berg. Daarna lezen we: 'En terwijl zij van de berg afdaalden, gebod Hij hun dat zij niemand verhalen zouden wat zij gezien hadden, voordat de Zoon des mensen uit de doden zou opgestaan zijn. En zij hielden dit woord vast, terwijl zij zich onder elkaar afvroegen wat het was: uit de doden opstaan' (*èk*: van tussen de doden uit; vs. 9-10).

De discipelen dachten dat de Heere iets bijzonders meedeelde, iets wat veel verder ging dan het gewone, orthodoxe idee van de opstanding van de doden. En dat was ook werkelijk zo, hoewel zij het toen niet begrepen. Het lag op dat moment buiten hun gezichtsveld.

Filippi 3

Laten we naar Filippi 3 gaan en luisteren naar de verzuchtingen van iemand die deze geweldige Christelijke leerstelling diepgaand beseft en op waarde geschat heeft en deze heerlijke en hemelse hoop innig heeft gekoesterd: ‘... om Hem te kennen en de kracht van Zijn opstanding en de gemeenschap aan Zijn lijden, terwijl ik aan Zijn dood gelijkvormig word, om op de een of andere wijze te mogen komen tot de opstanding uit de doden’ (vs. 10-11). De apostel spreekt hier niet over de algemene waarheid van ‘de opstanding van de doden’, aangezien *iedereen* weer moet opstaan. Maar deze dienstknecht van God had iets specifiek op het hart, namelijk ‘een opstanding van tussen de doden uit’ – een opstanding gevormd naar het voorbeeld van Christus’ opstanding. En *dáár* verlangde hij onophoudelijk naar. Dit was zijn stralende en gezegende hoop die hem opmonterde te midden van het verdriet en de beproevingen, de inspanningen en de moeilijkheden, de kwellingen en de conflicten van zijn buitengewone leven.

Iedereen krijgt te maken
met opstanding

(Wordt vervolgd).

C.H. Mackintosh

Muren bouwen voor ons huis (3)

De muur van bescherming door verbinding

Nehemia 3:23: ‘Daarachter verrichtten Benjamin en Hassub herstelwerk, tegenover hun huis, en daarachter verrichtte Azarja, de zoon van Maäseja, de zoon van Hananja, herstelwerk, naast zijn huis’.

Benjamin betekent: ‘zoon van mijn rechterhand’. Hassub betekent: ‘de verbondene’. Wat zal ons huis veilig houden? Gebed en een muur

van bescherming door de verbinding met de Zoon van Mijn rechterhand (de Heere).

Deuteronomium 33:12: 'Over Benjamin zei hij: De door de HEERE beminde, hij zal onbezorgd bij Hem wonen. Hij zal hem heel de dag beschermen, en tussen Zijn schouders zal Hij wonen!' (Een versterkte plaats.)

Laten we een toepassing maken door de twee betekenissen van deze twee namen te combineren; Benjamin, 'Zoon van mijn rechterhand', spreekt van gemeenschap en de naam Hassub betekent 'de verbondene'; zo krijgen we een beeld geschetst van gemeenschap met God. Hier is onze kracht te vinden; we zijn krachtig als we in gemeenschap met de Heere zijn.

Als wij als mannen en ook als gezin de tijd nemen om in gemeenschap met de Heere te leven, dan is er veiligheid in onze huizen. Wij kunnen kracht vinden als wij ons bezighouden met de Heere en ook tijd doorbrengen met andere gelovigen.

Nehemia 8:11: '... want de vreugde van de HEERE, dat is uw kracht'.

1 Johannes 1:3-4: '... wat wij gezien en gehoord hebben, verkondigen wij u, opdat ook u met ons gemeenschap zou hebben. Onze gemeenschap nu is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus. En deze dingen schrijven wij u, opdat uw blijdschap volkomen zij'.

Als de echtgenoot niet de gemeenschap geniet met de hemelse Vader, hoe wil hij dat dan doorgeven aan zijn vrouw en kinderen? Hoe goed is het als we met onze Heere wandelen. Onze echtgenotes en kinderen zullen dat zien, worden daardoor versterkt en zijn daardoor veilig. Het is zo belangrijk dat we constant

Het is goed met onze Heere te wandelen; dat zal in onze omgeving opgemerkt worden!

in verbinding staan met onze hemelse Vader. Hoe gezegend zijn wij als wij wandelen in die goede gemeenschap met de Heere en onze kinderen dat zien en daardoor gezegend worden. Als wij met de Heere wandelen en toch fouten maken, deze belijden naar de Heere toe en ook naar onze kinderen toe, dan zullen zij daar niet te min over denken. Zij zullen eerder denken: 'Wat een man, dat hij dát doet'.

Laat mij jullie eens vragen, mannen, als leiders en voorbeelden voor ons gezin; kun je, als er een probleem is ontstaan en je hebt niet juist gehandeld, naar je vrouw gaan of je kind en hun belijden wat je fout hebt gedaan en hun vragen of zij je willen vergeven? Wij kunnen dat doen als we met de Heere wandelen. (Merk hierbij op dat als we in constante verbinding met de Heere waren gebleven, de zonde niet gebeurd zou zijn.) De oplossing is eerst de Heere om vergeving te vragen (verticale reiniging) en vervolgens naar je vrouw of kind gaan voor belijdenis en vergeving (horizontale reiniging). Hierdoor worden de gemeenschap en de verbinding met de Heere en het gezin hersteld. Zo leren de kinderen dat ook de vader rekenschap moet afleggen naar God toe en zien ze wat een Goddelijke houding teweeg kan brengen in de weg van het onderhouden van gemeenschap in het gezin zowel met de Heere als met elkaar.

Mannen, wij moeten in de praktijk laten zien dat wijzelf en ons gezin verbinding hebben met de Heere en met Zijn volk. Onze verbindingen doen ertoe. Zij hebben invloed op onze familie, op ons gezin en vooral op onze wandel met de Heere.

**Welke verbindingen hebben meer
aandacht nodig?
En welke relaties minder aandacht
of wellicht geen?**

2 Korinthe 6:14: 'Ga niet met ongelovigen onder één juk. Want welk deelgenootschap heeft de gerechtigheid met de wetteloosheid? Of welke gemeenschap heeft het licht met de duisternis?'

Er is een gezegde dat zegt: 'Je bent wat je eet'. Het is waar dat wij de neiging hebben om zo te worden als degenen met wie wij omgaan.

1 Korinthe 15:33 zegt het volgende: *'Laat u niet misleiden. Verkeerde omgang bederft goede zeden'*.

Wij hebben het nodig om onszelf geestelijk te versterken van binnenuit. Wij hebben het nodig om er een gewoonte van te maken om elke dag de tijd te nemen het Woord te overdenken. Niet alleen het lezen van het Woord is voldoende, maar we moeten er studie van maken. Wij kunnen bijvoorbeeld Bijbelstudie doen naar hoe de vier Evangelieën van elkaar verschillen en hoe ze met elkaar overeenkomen. Waarom worden er in het ene Evangelie meer en in het andere Evangelie minder details gegeven over de Heere Jezus? Waarom gaat het geslachtsregister de ene keer wel terug tot op Adam en de andere keer niet?

Wat kunnen we leren van 2 Koningen 4:10? Wat betekent het om verzegeld te zijn door de Geest? Wij kunnen onze kinderen deze dingen niet leren als we het zelf niet weten. Als je er een gewoonte van maakt om weloverwogen gemeenschappelijke Bijbelstudies met andere gelovigen te hebben, dan is dat gemeenschap met de Heere. Verbinding met de Heere is met Hem zijn in een plaats van Goddelijke kracht; dáár vind je de bescherming voor je huisgezin.

(Wordt vervolgd).

Timothy P. Hadley sr.

Hoe een Russische edelman Christus vond

Talrijke kaarsen stralend in prachtige kroonluchters verlichtten de grote salon in het paleis van Elisabeth Chertkova, een groothertogin in Sint-Petersburg, Rusland. De soiree waarvoor de hertogin vrienden onder de adel had uitgenodigd, was al begonnen toen kolonel Paschkoff, een populaire vriend van de keizer en een lid van de keizerlijke gardetroepen, binnenkwam. Terwijl hij even stilstond in de deuropening, nam hij snel de aanwezigen op. Verbaasd over het feit dat hij een eenvoudig geklede man in het midden van de kring van rijk geklede gasten zag staan, liet hij zich in een stoel glijden. Al gauw was hij helemaal verdiept in de woorden van deze vreemdeling die Frans sprak met een Engels accent. Het onderwerp van de toespraak van deze man was totaal verschillend van alles wat de kolonel gewend was te horen in de Russische salons. Deze man sprak over Jezus Christus. Terwijl de spreker met ernstige vrijmoedigheid de rechten van Christus verkondigde, was Gods Geest aan het werk in het hart van de kolonel.

Hij vroeg aan degene die naast hem zat, wie de spreker wel kon zijn en hoorde dat het Lord Radstock was, een Engelse edelman en een vroegere militair, die de hertogin in het buitenland ontmoet had. Ook hoorde hij dat ze sinds die tijd nooit weer dezelfde geweest was. Paschkoff nam zich voor aan het eind van de partij met Lord Radstock te spreken. Later op die avond knielden twee mannen neer met de geopende Bijbel tussen hen in, toen Lord Radstock deze trotse aristocraat tot Christus leidde.

Dadelijk begon de kolonel het evangelie te verkondigen in salons. Onder de Russische adel getuigde hij met vrijmoedigheid van zijn geloof in Christus en had hij gemeenschap met hen die eveneens tot geloof gekomen waren, die ook door de prediking van Lord Radstock Christus gevonden hadden. Tegen het eind van de negentiende eeuw

hadden weinigen van zijn landgenoten over het heil in Christus gehoord. Kolonel Paschkoff verkondigde het evangelie zowel door traktaatverspreiding als door persoonlijk te getuigen.

De kolonel raakte bevriend met de Stundisten, een groep gelovigen waarvan de stichters de boodschap van Christus en Zijn macht om te redden gehoord hadden door middel van Duitse boeren die door Catharina de Grote in het land gebracht waren. Omdat de Stundisten hoofdzakelijk uit de boerenstand kwamen, leefden ze verspreid over de hele Oekraïne.

Op een keer organiseerde kolonel Paschkoff een conferentie waarvoor hij deze mensen uitnodigde. De plaats van samenkomst was de woning van prinses Lieven, die ook door Lord Radstock tot bekering gekomen was. De kolonel beloofde dat hijzelf de reiskosten naar Sint-Petersburg en de hotelkosten voor zijn rekening zou nemen van degenen die hun onkosten zelf niet konden betalen. Veel Mennonieten, Stundisten, Baptisten en anderen namen zijn uitnodiging aan. Met veel blijdschap, lof en gebed begonnen ze de samenkomsten. Verscheidene dagen lang kwamen ze bijeen met grote blijdschap in de Heere. Toen werden er een aantal van de Stundisten, een kerkgenootschap dat door de regering niet als een godsdienstig lichaam erkend werd, gearresteerd, gefouilleerd en ondervraagd. Regeringsfunctionarissen zeiden tegen hen dat ze geen wettige bezigheid in Sint-Petersburg hadden en stuurden hen allemaal terug naar hun huizen. Eén man gaf op gevaar van gevangenisstraf een bestemming dicht bij Sint-Petersburg als zijn herkomst op. Twee dagen later kwam hij ongemerkt de stad weer binnen en daar verklaarde hij de verdwijning van zijn vrienden.

Deze inleidende actie kondigde een grotere zuivering aan onder hen van wie het geloof in Christus anders was dan de godsdienst van de tsaar. Vervolgens kregen deze gelovigen te maken met allerlei vervelende zaken: geldboetes, verbeurdverklaringen, gevangenisstraffen,

verbanningen. Toen de politie eiste dat ze zouden ophouden met de prediking van het evangelie, weigerden de kolonel en een aantal van zijn vrienden dit te doen. Om deze reden werd kolonel Paschkoff uit Rusland verbannen. Na een tijd in ballingschap geweest te zijn, schreef hij aan keizer Alexander III om toestemming te vragen om naar Sint-Petersburg terug te komen om voor zijn vele persoonlijke belangen te zorgen. Omdat hij eigenaar was van bezittingen in Sint-Petersburg, uitgestrekte landgoederen in andere delen van Rusland en rijke kopermijnen, kreeg de kolonel toestemming om terug te komen om voor deze aangelegenheden te zorgen.

Maar hij was nog niet lang in Sint-Petersburg of vrienden begonnen hem te bezoeken en natuurlijk kwamen daar Bijbelbesprekingen en bidstonden in zijn woning uit voort. Dit nieuws drong al gauw in het paleis door en de keizer beval kolonel Paschkoff om voor hem te verschijnen. Heftig voer hij tegen de kolonel uit en toornig beval hij hem het land te verlaten en nooit weer een voet in Rusland te zetten. Zo leed deze Russische edelman omwille van Christus het verlies van zijn rijkdom en invloed en werd hij voor altijd uit zijn vaderland verbannen.

De Heere houdt Zijn
hand over de Zijnen.

Kolonel Paschkoff en vele anderen uit de adel en uit de boerenstand in de negentiende eeuw zijn zoals de gelovigen die in Hebréeën 11:13-16 genoemd worden: 'Dezen zijn allen gestorven in het geloof en hebben niet ontvangen wat beloofd was, maar zagen het in de verte en begroetten het, en beleden dat zij vreemdelingen en bijwoners op de aarde waren. Want wie zulke dingen zeggen, tonen duidelijk dat zij een vaderland zoeken ... maar nu verlangen zij naar een beter, dat is een hemels. Daarom schaamt God Zich niet voor hen om hun God genoemd te worden; want Hij heeft voor hen een stad bereid'.

Noot van de redactie:

Het lijden van kolonel Paschkoff en zijn vrienden in de 2^e helft van de 19^e eeuw geeft een voorbeeld van de moeilijkheden die in het verleden (en nu vaak nog!) de voortgang van het evangelie in Rusland belemmerd hebben. Moedige getuigen predikten aan harten die openstonden, maar moesten dan hun leven geven voordat de prediking van het evangelie in Rusland nauwelijks begonnen was. Terwijl menigten van dat grote volk nog in geestelijke duisternis zitten, blijft Gods hart vurig verlangen dat ze over Zijn liefde zouden horen.

Prophetic Word

Eensgezindheid

'Ik vermaan Euódia en ik vermaan Syntyché, om eensgezind te zijn in [de] Heere' (Fil. 4:2).

Paulus hield van de heiligen in Filippi en hij verheugde zich in hun liefde voor hem. Maar hij ontdekte dat ze wel liefdevol en vriendelijk tegen hém waren – een apostel op afstand – maar dat ze het onderling niet eens konden worden. Zonder twijfel hadden Euódia en Syntyché beiden bijgedragen aan een gift voor Paulus, hoewel ze binnen de gemeente niet in harmonie met elkaar omgingen. Hoe is dat mogelijk? Er was een gebrek aan zelfovergave. Om alleen onze weg te gaan in het geloof is één ding, maar om samen met onze broeders te wandelen is iets anders. Dan gaat het om elkaar werkelijk erkennen en denken vanuit de heerlijke waarheid van eenheid van het lichaam, want 'wij zijn leden van elkaar' (Ef. 4:25; Rom. 12:5).

Wij zijn levende leden van een levend lichaam, een ieder van ons heeft te maken met andere leden met wie we verbonden zijn door een band die geen macht van aarde of hel kan verbreken. Door de aan-

wezigheid van de Heilige Geest is er een relatie gevormd. Deze Geest verblijft niet alleen in ieder afzonderlijk lid, maar Hij is ook de Kracht van de eenheid van dit ene lichaam. Het is de aanwezigheid van Gods Geest in de Gemeente die hen als één levend lichaam vormt samen het levende Hoofd. Daarom worden we geroepen om ook zo te wandelen in erkenning van die werkelijkheid en in die heerlijke waarheid. Dat vraagt van ons zelfovergave.

Als we vooral afzonderlijke leden waren en ieder zijn zelfgekozen pad zou gaan, zichzelf verwarmend aan zijn zelf aangestoken vuur, dan zouden we ons vasthouden aan onszelf. Als Euódia en Syntyché alleen zouden hebben gewandeld, zou er geen botsing of strijd zijn geweest. Maar ze worden opgeroepen om samen te gaan en zichzelf over te geven. We moeten blijven onthouden dat het Christendom geen club of vereniging is; we zijn leden van een lichaam, allemaal met elkaar verbonden en samen verbonden – door inwoning van de Heilige Geest – met de opgestane en verheerlijkte Heere in de hemel, Die het Hoofd is.

C.H. Mackintosh

Wij zijn leden van het
lichaam, met elkaar
verbonden. Laten we ook
daarnaar handelen.

Bloed en ziel

Het bloed heeft in de hele heilige Schrift zijn eigen, bijzondere plaats. Al in Genesis 9:4-6 had God tot Noach, de stamvader van alle mensen na de zondvloed, gezegd: 'Maar vlees met zijn leven, zijn bloed, er nog in mag u niet eten. Voorzeker, Ik zal vergelding eisen voor uw bloed, voor uw levens. Van de hand van alle dieren zal Ik vergelding eisen; ook van de hand van de mens, van de hand van ieders broeder, zal Ik vergelding eisen voor het leven van de mens. Vergiet iemand het bloed van de mens, door de mens zal diens bloed vergoten worden; want naar het beeld van God heeft Hij de mens gemaakt'.

Nog een belangrijke Bijbeltekst vinden we in Leviticus 17, waar in de verzen 11 en 12 staat: 'Want het leven van het vlees is in het bloed, en Ik heb dat Zelf voor u op het altaar gegeven om voor uw leven verzoening te doen. Want het is het bloed dat door middel van het leven verzoening bewerkt. Daarom heb Ik tegen de Israëlieten gezegd: Niemand van u mag bloed eten. Ook de vreemdeling die in uw midden verblijft, mag geen bloed eten'.

Deze en andere plaatsen (zoals Deuteronomium 12:23, waar staat: 'Het bloed is de ziel') openbaren ons al in het Oude Testament de gedachten van God over het bloed. Wij maken daaruit allereerst op dat het bloed 'de ziel' van alle levende wezens is. Echter, dit dient duidelijk niet te worden opgevat als een letterlijke gelijkstelling van het stofelijke bloed met de ziel, hoewel bepaalde religieuze gemeenschappen dit leren en daarom bloedtransfusies verbieden, omdat daardoor zo-gezegd de zielen van verschillende mensen zouden worden gemengd.

Bloed is iets materieels, de ziel daarentegen is immaterieel. Wat hebben twee zo verschillende begrippen, zoals het bloed dat een belangrijke rol bij de stofwisseling speelt, en de ziel, de zetel van individua-

liteit, van gevoelens en verlangens, kortom, het natuurlijke leven met zijn uitingen, met elkaar te maken?

Nogmaals: **God stelt bloed niet letterlijk gelijk aan ziel. Maar wanneer het er om gaat een concrete, zichtbare uitdrukking voor de onzichtbare ziel te benoemen, is er geen betere dan juist het bloed.**

Voor een levend wezen dat doodgebloed is, is er geen terugkeer meer naar het leven. De dood is onherroepelijk ingetreden. Met het bloed heeft het leven – en daarmee ook de ziel – het lichaam verlaten. Vanuit dit gezichtspunt is de Bijbelse uitspraak te begrijpen: ‘Want de ziel van het lichaam is in het bloed’. Het bloed is in Gods Woord het zichtbare symbool van het leven en van de ziel.

Het gaat ons er niet om wat mensen zich bij de gedachte aan bloed kunnen voorstellen en evenmin om menselijke wetenschappelijke kennis over het bloed. Het gaat ons enkel en alleen om Gods gedachten, die ons in de heilige Schrift geopenbaard zijn. Hij heeft ze ons meegedeeld, opdat wij ze onderzoeken en begrijpen wat Hij ons daardoor heeft te zeggen.

Net als voor alle andere gebruikte begrippen in het Woord van God geldt ook hier: ‘niet met woorden die menselijke wijsheid leert, maar die de Geest leert, geestelijke [dingen] door geestelijke [woorden] meedelende’ (1 Kor. 2:13). Als we ons bezighouden met dit ernstige onderwerp, ‘nemen wij elke gedachte gevangen tot de gehoorzaamheid van Christus’ (2 Kor. 10:5). Dan kan dit thema ons tot onderwijs en tot rijke zegen dienen. Wij kunnen en willen dit kostbare onderwerp niet ‘ontleden’, maar er met ontzag en aanbidding naar kijken.

Arend Remmers

De angst voor corona

Begin december 2019 werden op een markt in het Chinese Wuhan de eerste mensen geïnfecteerd. Toen kon nog niemand zich voorstellen wat dit voor de wereld zou gaan betekenen. Sindsdien verspreid het coronavirus zich met hoge snelheid. Niet te stoppen.

Het virus is een ernstig gevaar voor de gezondheid, vooral voor mensen met een zwakker immuunsysteem. **Velen hadden zeker gehoopt dat het virus niet naar Nederland komt. Maar toch is het er. En hoe dichterbij ons komt, hoe meer de angst onder de bevolking verspreid wordt.**

Iedereen heeft de hoop om niet aangestoken te worden. Maar wat als het tóch gebeurt? Dan hopen we natuurlijk dat het ons niet zo hard treft en we niet bij de ongeveer 2 procent van de patiënten zullen horen die eraan sterft.

We zijn bang voor iets wat we eigenlijk helemaal niet meer kennen. De sociale en medische vooruitgang heeft ertoe geleid dat epidemieën tot het verleden behoren – zo meenden we. We voelen ons op ons gemak.

Maar nu worden we ons er van bewust dat er tóch fenomenen zijn die we niet onder controle kunnen krijgen: de klimaatverandering, terreuraanslagen – en daarbij nog een virus dat we met onze adem verspreiden.

Alsjeblieft geen paniek! Het is juist nu van belang om de rust te bewaren en bedachtzaam te handelen. Want angst is, zoals bekend, een slechte raadgever.

Er wordt veel moeite gedaan om de juiste maatregelen te nemen, die goed zijn voor de mensen. En daarnaast moeten we ook nadenken over de angst en kijken naar de oorzaak daarvan.

Onze angst

Angst wordt veroorzaakt door bedreigingen. Dat is heel natuurlijk. Veel mensen krijgen al klamme handen als ze aan het volgende bezoek aan de tandarts denken. Nog veel groter is de angst bij bedreigingen die ons maar zo kunnen overkomen, die bepaald worden door ons lot en waarop we dus geen invloed hebben. Als ons geluk, onze gezondheid of ons bestaan gevaar lopen en we er niets aan kunnen veranderen...

Laten we ons eens afvragen waar de eigenlijke oorzaak van onze angst vandaan komt. Het is begonnen in de hof van Eden toen het eerste mensenpaar een gebod van God overtrad. God had ze van tevoren Zelf hiervoor gewaarschuwd: ‘Van alle bomen van de hof mag u vrij eten, maar van de boom van de kennis van goed en kwaad, daarvan mag u niet eten, want op de dag dat u daarvan eet, zult u zeker sterven’ (Gen. 2:16-17).

Daarna heeft de mens zich verstopt voor God; de mensen leven sinds die tijd in angst. Hoe kom je daar vanaf? Eenvoudigweg God dood verklaren of Hem negeren helpt je niet verder. Het feit is namelijk:

de dood is in deze wereld en is de grootste bedreiging voor ons als mensen. Niemand ontkomt aan de dood: 'Daarom, zoals door één mens de zonde in de wereld is gekomen, en door de zonde de dood, en zo de dood tot alle mensen is doorgegaan omdat allen gezondigd hebben...' (Rom. 5:12).

De dood is uiteindelijk geen biologisch probleem dat we ooit kunnen voorkomen door een medicijn in te nemen. De dood is het loon van de zonde. Omdat wij gezondigd hebben tegen God, moeten we sterven. Maar met de dood is niet opeens alles uit en voorbij. Er is een *daarna*: 'En zoals het de mensen beschikt is éénmaal te sterven en daarna het oordeel' (Hebr. 9:27).

Ieder mens moet zich voor God verantwoorden.

God wil de angst wegnemen

Wil God dan dat we leven in angst? Nee, zeker niet! Hij is een God Die lief heeft en wil vergeven. Hij wil ons eeuwig leven geven. Daarvoor heeft Hij Zijn eigen Zoon Jezus Christus laten sterven: 'Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat maar eeuwig leven heeft' (Joh. 3:16).

Niemand *moet* verloren gaan, niemand *hoeft* verloren te gaan! **Maar het staat of valt wel met de vraag of wij het aanbod van liefde van God aannemen of niet. God heeft alles gegeven om ons met Hem te kunnen verzoenen.** Het enige wat God van ons verwacht, is dat wij onze schuld inzien, ze oprecht voor Hem belijden en geloven in Jezus Christus als onze Redder. Dan zijn we door God aangenomen en voor altijd in veiligheid. Ieder kind van God staat een heerlijke toekomst te wachten: 'De dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geschrei, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan' (Openb. 21:4).

En hoe staat het dan met de angst voor corona? Het is natuurlijk overduidelijk dat het geloof in Jezus Christus je niet immuun maakt voor zo'n virus. **Maar iedereen die Gods genade heeft ervaren, weet dat God hem liefheeft.** Daarin vindt een gelovige in alle situaties van het leven rust voor zijn of haar ziel.

Want de Bijbel zegt: 'Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking, of benauwdheid, of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of zwaard?' (Rom. 8:35).

'Want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch overheden, noch tegenwoordige noch toekomstige dingen, noch machten, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde van God, die is in Christus Jezus, onze Heer' (Rom. 8:38-39).

Dit artikel is de vertaling van de flyer 'Corona und die Angst', CSV-Verlag

Een opmerkelijk verschil

Henry VIII, koning van Engeland, gestorven 27 januari 1547, zei: 'Nu, vrienden! hebben wij *alles* verloren: het rijk, de kroon, de ziel...!'

Enkele jaren later stierf een andere Engelse koning: op 6 juli 1553 stierf de Godvrezende koning Edward VI. Zijn laatste gebed was: 'O Heere, mijn God, zegen mijn volk en behoud Uw erfdeel: o Heere God, bewaar Uw uitverkorenen in Engeland. O Heere God, handhaaf Uw ware godsdienst, opdat ik en mijn volk Uw heilige Naam prijzen omwille van Jezus Christus'.

KOM! tienerkampen

kijk ook eens op:
www.komtienerkampen.nl

In de zomervakantie van 2020 hopen we opnieuw kampen aan te bieden voor verschillende leeftijdsgroepen.

De jongens- en meisjeskampen hebben een compleet gescheiden programma en vinden opnieuw op twee gescheiden locaties binnen De Langenberg plaats.

Data kampweken 2020

Voor 2020 geven we alvast de data door, zodat deze in de agenda genoteerd kunnen worden.

Maandag 10 tot en met zaterdag 15 augustus 2020.

kamp 1: meisjes, 10-14 jaar

kamp 2: meisjes, 15-18 jaar

kamp 3: jongens, 10-14 jaar

kamp 4: jongens, 15-18 jaar

Noteer ze tijdig en houd er rekening mee met uw/je vakantieplanning!

Voor alles geldt: als de Heere wil en wij leven.

Wees gefocust!

Handleiding voor jonge Christenen voor een
toegewijd geloofsleven

door: Peter & Alexandra P. König.

Bestelcode: 5474 Aantal pagina's: 112

Prijs: € 9,95

Nadenkertje

Het beste jaar

Drie kelners uit Italië troffen elkaar in Zwitserland in de trein. Ze hadden juist hun werkseizoen afgesloten. 'Dit jaar was het beste', verklaarde de eerste. 'Ik was kamerkelner in 'Imperial' en heb een leuk sommetje verdiend. Nog zo'n jaar en ik hoef niet meer als kelner te werken'. Ook de tweede had, zoals hij vertelde, een goed seizoen achter de rug. 'En hoe was jouw tijd?' vroegen ze aan de derde.

Deze vertelde: 'Ik verzorgde in het 'Berghotel' een zieke gast, die ondanks mijn hulp spoedig stierf. Hij wilde niet naar het ziekenhuis. Toen hij zijn einde voelde naderen, zuchtte hij: 'Is hier niemand die een stervende troosten kan?' Uiteindelijk greep hij me bij de hand en smeekte hij: 'Alstublieft, jongeman, geef me toch een woord van troost, een woord van geloofs zekerheid!'

Het zweet brak me uit en ik wist uit verlegenheid geen woord te zeggen. Toen schoot me te binnen dat onder in mijn koffer de Bijbel van mijn moeder lag. Ik haalde de Bijbel en las de stervende man verschillende verzen voor, die mijn moeder in het bijzonder had onderstreept. Ik kwam ook bij de tekst: 'Want zo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder die in Hem gelooft, niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft' (Joh. 3:16).

Toen hief de stervende zijn handen op en herhaalde hij deze woorden. Op eens was hij compleet veranderd. Zijn zielen nood was helemaal verdwenen en zijn gezicht straalde van vreugde. Moeizaam bracht hij nog uit: 'Ik dank u – nu heb ik eeuwig leven en ga ik naar de hemel, naar mijn Redder'. Sinds deze belevenis lees ik zelf dagelijks in de Bijbel – en heb ik ook de Heiland gevonden en ben ik gelukkig. Daarom zeg ik ook: dit jaar was voor mij het beste jaar!'